TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2005. gada 14. aprīlī *

Lieta C-460/01

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam,

ko 2001. gada 28. novembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv G. Vilmss [*G. Wilms*] un H. M. H. Speijarts [*H. M. H. Speyart*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Nīderlandes Karalisti, ko pārstāv H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*], pārstāve,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*], tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*] un H. N. Kunja Rodrigess [*J. N. Cunha Rodrigues*] (referents),

ģenerāladvokāte K. Štiksa-Hakla [*C. Stix-Hackl*],

sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 27. maijā,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 13. jūlijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka no 1991. gada 1. janvāra līdz 1995. gada 31. decembrim,

— neiegrāmatojot un neatgūstot muitas parādu un citus attiecīgus nodokļus ne vēlāk kā trīs dienas pēc noteiktā termiņa vai vēlākā datumā, kas jāievēro,

piemērojot Padomes 1971. gada 3. jūnija Regulu (EEK, *Euratom*) Nr. 1182/71, ar ko nosaka laikposmiem, datumiem un termiņiem piemērojamus noteikumus (OV L 124, 1. lpp.), ja galvenais atbildīgais par Kopienas ārējo tranzītu trīs mēnešu laikā, skaitot no dienas, kad izbraukšanas muitas punkts nosūtījis paziņojumu par to, ka sūtījums nav nonācis galamērķa muitas punktā laikus, nav iesniedzis pierādījumus par attiecīgā tranzītpārvadājuma likumību,

— laikus nenododot Komisijai atbilstošus pašu resursus un

— atsakoties maksāt atbilstošu kavējuma naudu,

Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar 11.a panta 2. punkta otrās daļas otro teikumu Komisijas 1987. gada 27. marta Regulā (EEK) Nr. 1062/87, ar ko paredz noteikumus par to, kā piemērot Kopienas tranzīta režīmu, kā arī par šā režīma vienkāršošanas pasākumiem (OV L 107, 1. lpp.), 49. panta 2. punkta trešo teikumu Komisijas 1992. gada 21. aprīļa Regulā (EEK) Nr. 1214/92, ar ko paredz noteikumus par to, kā piemērot Kopienas tranzīta režīmu, kā arī par šā režīma vienkāršošanas pasākumiem (OV L 132, 1. lpp.), un 379. panta 2. punkta trešo teikumu Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 253, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Īstenošanas regula"), kā arī saskaņā ar 2., 9., 10. un 11. pantu Padomes 1989. gada 29. maija Regulā (EEK, *Euratom*) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 155, 1. lpp.).

Atbilstošās tiesību normas

Kopienas muitas tiesības

2 Lai arī būtībā identisks, tomēr dažāds tiesiskais regulējums bija piemērojams laika posmā no 1991. gada 1. janvāra līdz 1995. gada 31. decembrim, uz kuru attiecas šī prasība.

3 Attiecībā uz Kopienas tranzīta režīmu no 1991. līdz 1992. gadam bija piemērojama Padomes 1976. gada 13. decembra Regula (EEK) Nr. 222/77 par Kopienas tranzītu (OV 1977, L 38, 1. lpp.), kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar 1990. gada 22. februāra Regulu (EEK) Nr. 474/90 (OV L 51, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 222/77"), un Komisijas 1987. gada 27. marta Regula Nr. 1062/87, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas 1992. gada 2. septembra Regulu (EEK) Nr. 2560/92 (OV L 257, 5. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1062/87"). 1993. gadā bija piemērojama Padomes 1990. gada 17. septembra Regula (EEK) Nr. 2726/90 par Kopienas tranzītu (OV L 262, 1. lpp.) un Komisijas 1992. gada 21. aprīļa Regula (EEK) Nr. 1214/92, kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 1992. gada 21. decembra Regulu (EEK) Nr. 3712/92 (OV L 378, 15. lpp.; turpmāk tekstā — "Regula Nr. 1214/92").

4 No 1991. gada sākuma līdz 1993. gada beigām muitas parāda režīmam bija piemērojama Padomes 1987. gada 13. jūlija Regula (EEK) Nr. 2144/87 par muitas parādu (OV L 201, 15. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 1988. gada 21. decembra Regulu (EEK) Nr. 4108/88 (OV L 361, 2. lpp.; turpmāk tekstā —

"Regula Nr. 2144/87"), un Komisijas 1989. gada 8. marta Regula (EEK) Nr. 597/89, ar ko paredz īstenošanas noteikumus Regulai Nr. 2144/87 (OV L 65, 11. lpp.).

5 Jautājumā par muitas parāda iegrāmatošanu un atgūšanu līdz 1994. gada 1. janvārim bija piemērojama Padomes 1989. gada 14. jūnija Regula (EEK) Nr. 1854/89 par muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļu iegrāmatošanu un par šo nodokļu samaksas nosacījumiem (OV L 186, 1. lpp.).

6 Ar Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulu (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Kodekss") tika uzsākta tiesiskā regulējuma kodifikācija Kopienas muitas tiesību jomā. Kodeksā tika iestrādāti noteikumi, kas iekļauti Īstenošanas regulā. Šie noteikumi bija piemērojami no 1994. gada 1. janvāra.

7 Ņemot vērā, ka šajā prasībā paredzētajā periodā secīgi piemērojamie dažādie muitas nodokļu režīmi būtībā ir identiski, lietas dalībnieki savā argumentācijā Tiesā atsaucas tikai uz tiem noteikumiem, kas piemērojami, sākot no 1994. gada 1. janvāra, proti, Kodeksu un Īstenošanas regulu. Šī iemesla dēļ tabulā vienkārši uzskaitīti noteikumi, kas secīgi piemērojami periodos, uz kuriem attiecas strīds. Savukārt Kodeksa un Īstenošanas regulas noteikumu formulējums izklāstīts pēc šīs tabulas.

1991. un 1992. kalendārais gads	1993. kalendārais gads	1994. un 1995. kalendārais gads
Regulas Nr. 222/77 1. panta 2. punkts	Regulas Nr. 2726/90 1. pants un 3. panta 2. punkta a) apakšpunkts	Kodeksa 91. panta 1. punkta a) apakšpunkts un 2. punkta a) apakšpunkts
Regulas Nr. 222/77 13. pants	Regulas Nr. 2726/90 11. panta 1. punkta a) un b) apakšpunkts	Kodeksa 96. panta 1. punkta a) apakšpunkts
Regulas Nr. 2144/87 2. panta 1. punkta c) apakšpunkts		Kodeksa 203. pants
Regulas Nr. 2144/87 2. panta 1. punkta d) apakšpunkts		Kodeksa 204. pants
Regulas Nr. 1854/89 2. panta 1. punkts		Kodeksa 217. panta 1. punkts
Regulas Nr. 1854/89 3. panta 3. punkts		Kodeksa 218. panta 3. punkts
Regulas Nr. 1854/89 4. pants		Kodeksa 219. pants
Regulas Nr. 1854/89 6. panta 1. punkts un 7. pants		Kodeksa 221. panta 1. un 3. punkts
Regulas Nr. 222/77 26. panta 1. un 3. punkts	Regulas Nr. 2726/90 22. panta 1. un 4. punkts	Īstenošanas regulas 356. panta 1. un 5. punkts
Regulas Nr. 222/77 36. panta 3. punkts	Regulas Nr. 2726/90 34. panta 3. punkts	Īstenošanas regulas 378. pants
Regulas Nr. 1062/87 11.a pants	Regulas Nr. 1214/92 49. pants	Īstenošanas regulas 379. pants
Regulas Nr. 1062/87 11.b pants	Regulas Nr. 1214/92 50. pants	Īstenošanas regulas 380. pants

Kodekss

8 Saskaņā ar Kodeksa 91. panta 1. punkta a) apakšpunktu un 2. punkta a) apakšpunktu:

"1. Ārējā tranzīta procedūra atļauj Kopienas muitas teritorijā pārvietot no viena punkta uz otru:

a) ārpuskopienas preces, neattiecinot uz tām ievedmuitas nodokļus un citus maksājumus vai tirdzniecības politikas pasākumus;

[..]

2. 1. punktā minēto pārvietošanu ir jāveic:

[..] saskaņā ar Kopienas ārējā tranzīta procedūru,

[..]."

9 Atbilstoši Kodeksa 96. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktam:

"Kopienas ārējā tranzīta procedūras izmantotājs ir galvenais atbildīgais. Viņš ir atbildīgs:

a) par preču neskartu nogādāšanu galamērķa muitas iestādē noliktajā termiņā, pienācīgi izpildot muitas dienestu noteiktos identifikācijas nodrošināšanas pasākumus;

b) par Kopienas tranzīta procedūras noteikumu ievērošanu."

10 Saskaņā ar Kodeksa 203. pantu:

"1. Ievedmuitas parāds rodas:

— nelikumīgi izņemot no muitas uzraudzības ar ievedmuitas nodokli apliekamās preces.

2. Muitas parāds rodas brīdī, kad preces tiek izņemtas no muitas uzraudzības.

3. Parādnieki ir:

— persona, kas izņēmusi preces no muitas uzraudzības,

— jebkura persona, kas piedalījusies šādā izņemšanā vai apzinājusies, vai kurai būtu bijis jāapzinās, ka preces tikušas izņemtas no muitas uzraudzības,

— jebkura persona, kas ieguvusi vai valdījusi attiecīgās preces un preču iegūšanas vai saņemšanas brīdī apzinājusies, vai kurai būtu bijis jāapzinās, ka tās izņemtas no muitas uzraudzības,

un

— attiecīgā gadījumā — persona, kam jāizpilda pienākumi, ko uzliek preču pagaidu glabāšana vai tās muitas procedūras piemērošana, kurā preces nodotas."

11 Atbilstoši Kodeksa 204. pantam:

"1. Ievedmuitas parāds rodas:

a) neizpildot kādu no pienākumiem, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana vai tās muitas procedūras izmantošana, kurā tās nodotas,

vai

b) neievērojot kādu nosacījumu preču nodošanai šajā muitas procedūrā, vai pazeminātas ievedmuitas nodokļa likmes vai nulles likmes piemērošanai precēm sakarā ar to galapatēriņu,

gadījumos, kas nav minēti 203. pantā, ja vien netiek konstatēts, ka neizpildīšana nav būtiski iespaidojusi attiecīgās pagaidu glabāšanas vai muitas procedūras pareizu norisi.

2. Muitas parāds rodas vai nu brīdī, kad pienākums, kura neizpildīšana rada muitas parādu, netiek vairs pildīts, vai brīdī, kad preces tiek nodotas attiecīgajā muitas procedūrā, ja pēcāk tiek konstatēts, ka faktiski nav bijis izpildīts kāds nosacījums, kas regulē preču nodošanu attiecīgajā procedūrā ar pazeminātas ievedmuitas nodokļa likmes vai nulles likmes piemērošanu sakarā ar preču galapatēriņu.

3. Parādnieks ir persona, kam atkarībā no apstākļiem vai nu jāpilda pienākumi, ko uzliek ievedmuitas nodoklim pakļaujamo preču pagaidu glabāšana vai tās muitas procedūras izmantošana, kurā tās nodotas, vai arī jāievēro nosacījumi preču nodošanai šajā procedūrā."

12 Kodeksa 215. pantā noteikts:

"1. Muitas parāds rodas vietā, kur notiek tie notikumi, kas to rada.

2. Ja nav iespējams noteikt 1. punktā minēto vietu, uzskata, ka muitas parāds radies tajā vietā, kur muitas dienesti secinājuši, ka preces atrodas apstākļos, kur rodas muitas parāds.

3. Ja kāda muitas procedūra attiecībā uz precēm nav slēgta, uzskata, ka muitas parāds ir radies vietā, kur:

— preces nodotas attiecīgajā procedūrā

vai

— preces ievestas Kopienā saskaņā ar šo procedūru.

4. Ja muitas dienestiem pieejamā informācija ļauj tiem konstatēt, ka muitas parāds jau ir radies citā vietā, kur preces atradušās agrāk, muitas parādu uzskata par radušos vietā, par kuru var konstatēt, ka tā ir pirmā preču atrašanās vieta, kurā varēts konstatēt muitas parāda esamību."

13 Kodeksa 217. panta 1. punktā paredzēts:

"Ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu, turpmāk sauktu "nodokļa summa", muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana)."

14 Saskaņā ar Kodeksa 218. panta 3. punktu:

"Ja muitas parāds rodas apstākļos, kas nav minēti 1. punktā, attiecīgā nodokļa summa iegrāmatojama divu dienu laikā pēc datuma, kad muitas dienesti:

a) aprēķina attiecīgā nodokļa summu

un

b) nosaka parādnieku."

15 Atbilstoši Kodeksa 219. pantam:

"1. 218. pantā noteiktos iegrāmatošanas termiņus var pagarināt:

a) dalībvalstu administratīvās organizācijas vajadzībām, īpaši, ja grāmatvedība ir centralizēta, vai

b) ja īpaši apstākļi neļauj muitas dienestiem iekļauties noteiktajos termiņos.

Šāds termiņa pagarinājums nedrīkst pārsniegt 14 dienas.

2. 1. punktā noteiktie ierobežojumi nav piemērojami neparedzamos apstākļos vai nepārvaramas varas gadījumos."

16 Saskaņā ar Kodeksa 221. panta 1. un 3. punktu:

"1. Muitas nodokļa summu, tiklīdz tā iegrāmatota, dara zināmu parādniekam saskaņā ar attiecīgajām procedūrām.

[..]

3. Paziņošana parādniekam nav vajadzīga pēc triju gadu termiņa izbeigšanās, skaitot no muitas parāda rašanās dienas. Tomēr, ja muitas dienesti nav varējuši aprēķināt precīzu pēc likuma maksājamo summu tādas darbības rezultātā, kas var būt par pamatu kriminālvajāšanai, šādu paziņošanu var izdarīt pēc triju gadu termiņa beigām, ciktāl to ļauj spēkā esošie noteikumi."

17 Kodeksa 236. panta 1. punktā noteikts:

"Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļi ir jāatmaksā, ja tiek konstatēts, ka to maksāšanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama vai ka tā iegrāmatota pretēji 220. panta 2. punktam.

Ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļus atlaiž, ja tiek konstatēts, ka iegrāmatošanas brīdī šāda muitas nodokļu summa pēc likuma nav bijusi maksājama vai ka tā iegrāmatota pretēji 220. panta 2. punktam.

Atmaksu vai atlaišanu neizdara, ja par pamatu tādas summas samaksai vai iegrāmatošanai, kura pēc likuma nav bijusi maksājama, bijusi attiecīgās personas apzināta rīcība."

Īstenošanas regula

18 Saskaņā ar Īstenošanas regulas 356. panta 1. un 5. punktu:

"1. Preces un T1 dokumentu uzrāda galamērķa muitas punktā.

[..]

5. Ja preces galamērķa muitas punktā uzrāda pēc tam, kad beidzies izbraukšanas muitas punkta noteiktais termiņš, bet termiņš nav ievērots tādu apstākļu dēļ, kas pēc galamērķa muitas punkta ieskatiem ir pamatoti un nav pārvadātāja vai galvenā atbildīgā izraisīti, tad uzskata, ka pārvadātājs vai galvenais atbildīgais termiņu ir ievērojis."

19 Īstenošanas regulas 378. pants paredz:

"1. Neskarot Kodeksa 215. pantu, ja sūtījumu galamērķa muitas punktā neuzrāda un nodarījuma vai pārkāpuma vietu nevar konstatēt, tad nodarījumu vai pārkāpumu uzskata par izdarītu

— dalībvalstī, kurai pieder izbraukšanas muitas punkts,

vai

— dalībvalstī, kurai pieder caurbraucamais muitas punkts vietā, kur preces ieved Kopienā, un kurā iesniegts robežšķērsošanas paziņojums,

ja vien 379. panta 2. punktā minētā nosakāmā termiņā muitas iestādēm pieņemamā veidā netiek sniegti pierādījumi par tranzītpārvadājuma likumību vai par vietu, kurā nodarījums vai pārkāpums izdarīts.

2. Ja tādi pierādījumi netiek sniegti un ja tādēļ attiecīgo nodarījumu vai pārkāpumu uzskata par izdarītu izbraukšanas dalībvalstī vai ievešanas dalībvalstī, kā tas minēts 1. punkta otrajā ievilkumā, tad attiecīgā dalībvalsts saskaņā ar Kopienas vai valsts noteikumiem ievāc par precēm maksājamos nodokļus un citus maksājumus.

3. Ja dalībvalsti, kurā nodarījums vai pārkāpums reāli izdarīts, atklāj, pirms pagājuši trīs gadi no T1 deklarācijas reģistrācijas dienas, tad tāda dalībvalsts saskaņā ar Kopienas vai valsts noteikumiem piedzen par attiecīgām precēm nomaksātos nodokļus un citus maksājumus (izņemot tos nodokļus un maksājumus, kas atbilstoši otrajai daļai ievākti kā Kopienas pašas resursi). Tādā gadījumā, tiklīdz ir sniegti pierādījumi par tādu piedziņu, sākotnēji ievāktos nodokļus un citus maksājumus (izņemot tos, kas ievākti kā Kopienas pašas resursi) atmaksā.

4. Par tranzītpārvadājumu sniegtu galvojumu neatlaiž, pirms nav beidzies iepriekš minētais trīs gadu termiņš vai pirms nav nomaksāti nodokļi un citi maksājumi, ko piemēro dalībvalstī, kurā nodarījums vai pārkāpums reāli izdarīts.

Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodarījumus vai pārkāpumus risinātu un uzliktu iedarbīgus sodus."

20 Saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. pantu:

"1. Ja sūtījumu galamērķa muitas punktā neuzrāda un nodarījuma vai pārkāpuma vietu nevar konstatēt, tad izbraukšanas muitas punkts par to ziņo galvenajam saistītam pēc iespējas drīz, bet ne vēlāk kā līdz 11. mēneša beigām pēc Kopienas tranzīta deklarācijas reģistrācijas dienas.

2. Šā panta 1. punktā minētajā paziņojumā, cita starpā, min termiņu, līdz kuram muitas iestādēm pieņemamā veidā izbraukšanas muitas punktam jāsniedz pierādījumi par tranzītpārvadājuma likumību vai par vietu, kur nodarījums vai pārkāpums faktiski izdarīts. Termiņš ir trīs mēneši no 1. punktā minētās paziņošanas. Ja līdz termiņa beigām pierādījumi nav sniegti, tad kompetentā dalībvalsts rīkojas, lai piedzītu attiecīgos nodokļus un citus maksājumus. Gadījumā, ja attiecīgā dalībvalsts nav tā, kurā atrodas izbraukšanas muitas punkts, tad izbraukšanas muitas punkts minētajai dalībvalstij tūlīt ziņo visu informāciju."

21 Atbilstoši Īstenošanas regulas 380. pantam:

"Pierādījumus par tranzītpārvadājuma likumību 378. panta 1. punkta nozīmē muitas iestādēm pieņemamā veidā, cita starpā, sniedz:

a) uzrādot muitas iestāžu apliecinātu dokumentu, kurā minēts, ka konkrētās preces ir uzrādītas vai nu galamērķa muitas punktā vai, ja piemēro 406. pantu, atzītam kravas saņēmējam. Tādā dokumentā jāiekļauj pietiekami daudz informācijas, lai varētu identificēt minētās preces,

vai

b) uzrādot trešā valstī izsniegtu muitas dokumentu, kurš apliecina preču nodošanu patēriņam, vai arī šāda dokumenta kopiju vai fotokopiju; kopijas vai fotokopijas pareizību apliecina iestāde, kura apliecinājusi arī dokumenta oriģinālu, attiecīgās trešās valsts iestādes vai kādas dalībvalsts iestādes. Dokumentā jāiekļauj pietiekami daudz informācijas, lai varētu identificēt konkrētās preces."

22 Īstenošanas regulas 859. pantā noteikts:

"Uzskata, ka šāda saistību nepildīšana būtiski neietekmē pagaidu glabāšanas vai muitas procedūras pareizu norisi Kodeksa 204. panta 1. punkta izpratnē, ar noteikumu, ka:

— saistību nepildīšanas mērķis nav bijis nelikumīgi izvairīties no muitas pārraudzības pār precēm,

— saistību nepildīšanas cēlonis nav attiecīgās personas acīm redzama nolaidība un

— vēlāk tiek nokārtotas visas formalitātes, kas vajadzīgas preču stāvokļa labošanai:

1) ir nokavēts termiņš, kāds noteikts preču nodošanai muitas noteikumos atzītai izmantošanai, kas paredzēta saskaņā ar attiecīgo pagaidu glabāšanu vai muitas procedūru, ja šo termiņu būtu bijis iespējams pagarināt, laicīgi uz to piesakoties;

2) attiecībā uz precēm, kurām piemēro kādu tranzīta procedūru — ir nokavēts termiņš, kādā preces uzrādāmas galamērķa muitas punktā, ja preces uzrāda vēlāk;

3) attiecībā uz precēm, kuras nodotas pagaidu glabāšanā vai nodotas muitas noliktavas procedūrā — preces ir apstrādātas bez muitas iestāžu iepriekšējas atļaujas, ar noteikumu, ka pieteikšanās gadījumā tāda apstrāde būtu atļauta;

4) attiecībā uz precēm, kurām piemēro pagaidu ievešanas procedūru — preces ir izmantotas citādi, nekā paredzēts atļaujā, ar noteikumu, ka pieteikšanās gadījumā tāda izmantošana saskaņā ar konkrēto procedūru būtu atļauta;

5) attiecībā uz precēm, kuras nodotas pagaidu glabāšanā vai nodotas kādā muitas procedūrā — preces ir pārvestas bez atļaujas, ar noteikumu, ka preces pēc muitas iestāžu lūguma var uzrādīt;

6) attiecībā uz precēm, kuras nodotas pagaidu glabāšanā vai nodotas kādā muitas procedūrā — preces ir izvestas no Kopienas muitas teritorijas vai ievestas brīvajā zonā vai brīvajā noliktavā, par to nenokārtojot vajadzīgās formalitātes;

7) attiecībā uz precēm, kurām, pamatojoties uz to īpašo izmantošanu, piešķirti tarifa atvieglojumi — preces, par to neziņojot muitas iestādēm, ir nodotas citam īpašniekam pirms to nodošanas paredzētajai izmantošanai, ar noteikumu, ka:

a) īpašnieka maiņa ir reģistrēta sākotnējā īpašnieka krājumu uzskaitē

un ka

b) īpašumtiesību pārņēmējs saistībā ar konkrētām precēm ir atļaujas turētājs."

Kopienu pašu resursu sistēma

23 Atbilstoši 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktam Padomes 1988. gada 24. jūnija Lēmumā 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 185, 24. lpp.):

"Kopienu budžetā iekļaujamos pašu resursus veido šādi ieņēmumi:

a) nodokļi, prēmijas, papildu vai kompensācijas summas, papildu summas vai koeficienti un citas nodevas, ko Kopienas iestādes noteikušas vai noteiks tirdzniecībai ar trešām valstīm, īstenojot kopējo lauksaimniecības politiku, kā arī iemaksas un citas nodevas, kas paredzētas cukura tirgus kopējā organizācijā;

b) Kopīgā muitas tarifa nodevas un citas nodevas, ko Kopienas iestādes noteikušas vai paredz noteikt attiecībā uz tirdzniecību ar trešām valstīm, un muitas nodokļi par precēm, uz kurām attiecas Eiropas Ogļu un tērauda kopienas dibināšanas līgums."

24 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 2. panta noteikumiem:

"1. Lai piemērotu šo regulu, Kopienu tiesības uz pašu resursiem, kas paredzēti Lēmuma 88/376/EEK, *Euratom* 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā, tiek atzītas, tiklīdz dalībvalsts kompetentais dienests parādniekiem paziņo parāda summu. Paziņojums tiek sniegts, tiklīdz kļūst zināms parādnieks un tiklīdz kompetentās pārvaldes iestādes var aprēķināt nodokļa summu, ievērojot visus Kopienas noteikumus, kas piemērojami šajā jautājumā.

2. Panta 1. punktu piemēro tad, ja jāgroza paziņojums."

25 Saskaņā ar minētās regulas 6. panta 1. un 2. punkta a) un b) apakšpunktu:

"1. Pašu resursus iegrāmato katras dalībvalsts kase vai iestāde, ko izraudzījusies katra dalībvalsts, un iegrāmatošanu veic atkarībā no resursu veidam.

2. a) Atbilstoši 2. pantam atzītās tiesības saskaņā ar šā punkta b) apakšpunktu grāmatvedības uzskaitē [ko bieži sauc par "grāmatvedības uzskaiti A"] iekļauj ne vēlāk kā pirmajā darbadienā pēc tā otrā mēneša 19. dienas, kas seko tam, kurā tiesības tika atzītas.

b) Atzītās tiesības, kas nav iekļautas a) apakšpunktā paredzētajā grāmatvedības uzskaitē tāpēc, ka tās vēl nav atgūtas un nav sniegts brīdinājums, a) apakšpunktā paredzētajā termiņā iekļauj atsevišķā grāmatvedības uzskaitē [ko bieži sauc par "grāmatvedības uzskaiti B"]. Dalībvalstis var rīkoties tādā

pašā veidā arī tad, ja atzītās tiesības, par kurām ir sniegta garantija, tiek apstrīdētas un ja, risinot radušos strīdus, tajās var rasties izmaiņas."

26 Atbilstoši tās pašas regulas 9. panta 1. punktam:

"Saskaņā ar 10. pantā paredzēto kārtību katra dalībvalsts pašu resursus kreditē kontā, kas šajā nolūkā Komisijas vārdā izveidots tās kasē vai tās izraudzītajā iestādē.

Šis konts tiek uzturēts bez maksas."

27 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 10. panta 1. punktu:

"Atbilstoši Lēmuma 88/376 [..] 2. panta 3. punktam kā iekasēšanas izmaksas no pašu resursiem, atskaitot 10 %, šā lēmuma 2. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktā paredzētos pašu resursus iegrāmato ne vēlāk kā pirmajā darbadienā pēc tā otrā mēneša 19. dienas, kas seko tam, kurā atbilstoši 2. pantam atzītas tiesības.

Tomēr tiesības, kas atbilstoši 6. panta 2. punkta b) apakšpunktam iekļautas atsevišķā grāmatvedības uzskaitē, grāmatvedības uzskaitē A iekļauj ne vēlāk kā pirmajā darbadienā pēc tā otrā mēneša 19. dienas, kas seko tam, kurā tiesības atgūtas."

28 Tās pašas regulas 11. pantā noteikts:

"Ja konkrētā dalībvalsts kavējas iekļaut resursus 9. panta 1. punktā paredzētajā kontā, tā maksā procentus, kuru likme ir vienāda ar to procentu likmi, kas piemērojama īstermiņa finansējuma atmaksāšanas termiņa pēdējā dienā, kura noteikta konkrētās dalībvalsts monetārajā tirgū, kam pieskaitīti divi punkti. Par katru nokavējuma mēnesi šai likmei tiek pieskaitīti 0,25 punkti. Šādu paaugstinātu likmi piemēro visā nokavējuma periodā."

Tiesiskais regulējums jautājumā par laikposmu, datumu un termiņu aprēķināšanu

29 Regula Nr. 1182/71 paredz vispārējas normas, kas, izņemot gadījumus, kad paredzēts citādi, piemērojamas laikposmiem, datumiem un termiņiem, kuri noteikti Padomes un Komisijas tiesību aktos. Gadījumos, kad Kodeksā un Īstenošanas regulā nav paredzēts citādi, ir piemērojami Regulas Nr. 1182/71 noteikumi.

Pirmstiesas procedūra

30 Komisijas dienesti 1994. gada 10. un 14. janvārī Nīderlandē veica kontroli attiecībā uz procedūrām, kas Roterdamas muitas apgabalā piemērotas Kopienas tranzītpārvadājumiem.

31 1994. gada 6. jūnijā nosūtot vēstuli, Komisija Nīderlandes iestādēm nosūtīja šīs kontroles rezultātā sagatavoto ziņojumu un vērsa uzmanību uz to, ka, piemērojot Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktu un attiecīgus noteikumus, kas bija spēkā

iepriekš, tika konstatēti kavējumi importa rezultātā iegūto Kopienu pašu resursu reģistrācijā un tādējādi arī to nodošanā.

32 Komisija šajā sakarā norāda, ka Īstenošanas regulas 379. panta 1. punkts paredz termiņu, kas nepārsniedz vienpadsmit mēnešus, skaitot no dienas, kad muitas iestādes sagatavojušas T1 dokumentu, līdz dienai, kurā galvenajam atbildīgajam paziņots, ka šis dokuments nav pārbaudīts. Šim laikposmam pieskaitot tās pašas regulas 379. panta 2. punktā paredzēto trīs mēnešu termiņu, Komisijas kontroles veicēji apstiprināja termiņu, kas nepārsniedz četrpadsmit mēnešus, skaitot no dokumenta T1 sagatavošanas dienas līdz dienai, kurā muitas iestādēm obligāti jāatgūst konkrētie nodokļi, ja šis dokuments nav pārbaudīts. Saskaņā ar iepriekš minēto kontroles ziņojumu Roterdamas muitas apgabals nebija ievērojis šo laikposmu, jo, veicot kontroli, tika konstatēts, ka liela daļa nepārbaudītu dokumentu bija sagatavoti agrāk nekā pirms četrpadsmit mēnešiem.

33 1995. gada 24. februārī nosūtot vēstuli, Nīderlandes iestādes apstrīdēja attiecīgo noteikumu interpretāciju, ko sniegusi Komisija, kura, 1995. gada 28. aprīlī nosūtot vēstuli, Nīderlandes iestādēm darīja zināmu, ka tā neatsakās no saviem iebildumiem.

34 Šajā pašā vēstulē Komisija apgalvoja, ka attiecīgais Kopienu tiesiskais regulējums nedod dalībvalstīm nekādas tiesības pagarināt iepriekš norādīto četrpadsmit mēnešu termiņu. Šajā pašā vēstulē Komisija atkārtoja savu iepriekš izteikto prasību par to, lai tiek sniegtas ziņas, kas attiecas uz dokumentiem T1, kuri laikposmā no 1991. gada 1. janvāra līdz 1995. gada 31. decembrim pārbaudīti pārāk vēlu.

35 1995. gada 30. augustā sniedzot atbildi, Nīderlandes iestādes sniedza Komisijai pieprasīto informāciju. Pamatojoties uz šo informāciju, Komisijas dienesti aprēķināja

procentus, kas jāmaksā saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 11. pantu. Šajā nolūkā tie izdarīja pieņēmumu, ka Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktā paredzētais paziņojums tika nosūtīts vienpadsmitā mēneša pēdējā dienā, skaitot no attiecīgā dokumenta T1 reģistrācijas dienas, tāpēc atbilstošais muitas parāds bija jāiegrāmato ne vēlāk kā četrpadsmitā mēneša beigās pēc šīs reģistrācijas.

36 1996. gada 17. decembrī nosūtot vēstuli, kurā iekļauta informācija par šiem aprēķiniem, Komisija lūdza Nīderlandes iestādes tai samaksāt kavējuma naudu NLG 5 323 395,06 līdz pēdējai tā otrā mēneša darbadienai, kas seko šī lūguma paziņošanas dienai, t.i., līdz 1997. gada 23. februārim.

37 1997. gada 1. oktobrī nosūtot vēstuli, Nīderlandes iestādes informēja Komisiju, ka tās atsakās izpildīt šo lūgumu. Minētās iestādes šajā sakarā atsaucās uz jau iepriekš izvirzītajiem apgalvojumiem un pārmeta Komisijai, ka tā nav atbildējusi uz iestāžu argumentiem, ko tās norādījušas 1995. gada 30. augusta vēstulē.

38 1999. gada 18. februārī Komisija Nīderlandes iestādēm nosūtīja brīdinājuma vēstuli ar prasību samaksāt parādus, uz kuru tās atbildi sniedza 1999. gada 22. aprīļa vēstulē.

39 2000. gada 2. februārī Komisija sagatavoja argumentētu atzinumu, uz kuru Nīderlandes iestādes atbildēja ar 2000. gada 28. marta vēstuli.

40 Uzskatot, ka šī pēdējā minētā atbilde nebija apmierinoša, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

41 Pirmais Komisijas iebildums attiecas uz pārkāpumu, kas izdarīts attiecībā uz Īstenošanas regulas, kura ir spēkā no 1994. gada 1. janvāra, 379. panta 2. punktu un atbilstošiem noteikumiem, kas piemērojami no 1991. gada 1. janvāra līdz 1993. gada 31. decembrim, proti — attiecīgi Regulas Nr. 1062/87 11.a panta 2. punkta otro daļu un Regulas Nr. 1214/92 49. panta 2. punkta trešo teikumu, jo gadījumos, kad Kopienas ārējais tranzītpārvadājums pārbaudīts ar nokavēšanos, Nīderlandes Karaliste no 1991. gada 1. janvāra līdz 1995. gada 31. decembrim nav savlaicīgi veikusi muitas parāda iegrāmatošanu un tā atgūšanu.

42 Izvirzot otro iebildumu, Komisija norāda, ka Nīderlandes iestādes pārkāpušas Regulas Nr. 1552/89 2., 9. un 10. pantu, jo tās noteiktajā termiņā nav nodevušas Komisijai pašas resursus, kas atbilst muitas parādam.

43 Trešais iebildums attiecas uz Regulas Nr. 1552/89 11. panta pārkāpumu, jo Nīderlande nav samaksājusi attiecīgu kavējuma naudu.

Par iebildumu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1062/87 11.a panta 2. punkta otrās daļas otrā teikuma, Regulas Nr. 1214/92 49. panta 2. punkta trešā teikuma un Īstenošanas regulas 379. panta 2. punkta trešā teikuma pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

44 Komisija uzsver, ka Kodeksa 96. pants, kā arī Īstenošanas regulas 356. un 379. pants veido obligātu darbības plānu, kas jāievēro galvenajam atbildīgajam un izbraukšanas

muitas punktiem, un galamērķa muitas punktiem, ja tiek veikts Kopienas ārējais tranzītpārvadājums, it īpaši, ja sūtījums, kas tiek transportēts atbilstoši šim režīmam, nenonāk galamērķa muitas punktā termiņā, kas noteikts, reģistrējot tranzīta deklarāciju.

45 Komisija norāda, ka saskaņā ar šo plānu:

— galvenajam atbildīgajam konkrētais sūtījums jānogādā galamērķa muitas punktā neskarts un termiņā, kas minēts dokumentā T1 (Kodeksa 96. panta 1. punkta a) apakšpunkts un Īstenošanas regulas 356. panta 1. un 5. punkts);

— gadījumā, ja sūtījums netiek nogādāts šajā termiņā, izbraukšanas muitas punkts atbilstoši Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktam par to paziņo galvenajam atbildīgajam ne vēlāk kā līdz vienpadsmit mēnešu termiņa beigām pēc tranzīta deklarācijas reģistrācijas dienas

un,

— sākot no dienas, kurā izdarīts minētais paziņojums, sāk skaitīt trīs mēnešu termiņu, kurā galvenajam atbildīgajam ir dota pēdējā iespēja muitas iestādēm pieņemamā veidā izbraukšanas muitas punktam sniegt pierādījumus par tranzītpārvadājuma likumību.

46 Saskaņā ar Īstenošanas regulas 380. pantu, šos pierādījumus sniedz, uzrādot apliecinātus dokumentus, tādējādi pierādot, ka sūtījums nogādāts galamērķa muitas punktā vai arī ka tas nodots patēriņam trešās valstīs. Faktiski parasti bija jāuzrāda dokumenta T1 viens eksemplārs, ko vīzējis galamērķa muitas punkts un kas iesniegts galvenajam atbildīgajam.

47 Ja minētie pierādījumi nav iesniegti, kompetentajai dalībvalstij šā termiņa beigās jāatgūst nodokļi un citi attiecīgie maksājumi saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktu. Komisija uzskata, ka šis trīs mēnešu termiņš ir saistošs ne tikai galvenajam atbildīgajam, bet arī dalībvalstij, kurai pieder izbraukšanas muitas punkts.

48 Attiecībā uz muitas parāda iegrāmatošanas brīdi Komisija atgādina, ka atbilstoši Kodeksa 217. panta 1. punktam muitas parāda rezultātā radušos nodokļu summu dalībvalstis aprēķina un iegrāmato, tiklīdz to rīcībā ir vajadzīgie dati. Lai noteiktu brīdi, kurā sākas iegrāmatošanas termiņš, kas obligāti jāievēro dalībvalstīm, tā paša Kodeksa 218. pantā minēts brīdis, kad attiecīgā dalībvalsts "var" noteikt parādnieku un aprēķināt parāda summu. Iegrāmatošanai jānotiek termiņā, kas noteikts Kodeksa 218. un 219. pantā, proti, divu dienu laikā, ko iespējams pagarināt, termiņam nepārsniedzot četrpadsmit dienas.

49 Komisija apgalvo, ka visi dati, kas vajadzīgi, lai aprēķinātu muitas parāda rezultātā radušos nodokļu summu (Kodeksa 217. panta 1. punkts un 218. panta 3. punkta a) apakšpunkts) un noteiktu parādnieku galvenā atbildīgā gadījumā (Kodeksa 218. panta 3. punkta b) apakšpunkts), izbraukšanas muitas punkta rīcībā ir ne vēlāk kā četrpadsmitā mēneša pirmajā darbadienā pēc dokumenta T1 reģistrācijas dienas vai agrāk, ja izbraukšanas muitas punkts paziņojumu par to, ka nav veiktas pārbaudes, nosūtījis jau iepriekš.

50 Atbilstoši minētā Kodeksa 218. un 219. pantam parāds bija jāiegrāmato divu dienu termiņā, ko zināmos apstākļos var pagarināt, nepārsniedzot četrpadsmit dienas. Tādējādi attiecīgai dalībvalstij muitas parāds bija jāiegrāmato ne vēlāk kā attiecīgi ceturtā mēneša trešajā vai četrpadsmitajā dienā pēc Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktā paredzētā paziņojuma nosūtīšanas.

51 Izņemot iespējamo termiņa pagarinājumu saskaņā ar Kodeksa 219. pantu, dalībvalstij nebija nekādas diskrecionāras varas, kas tai ļautu noteikt, kad jāiegrāmato muitas parāds. Turklāt no Kodeksa 221. panta 1. punkta izriet, ka dalībvalstij nodokļi jāatgūst tūlīt pēc to iegrāmatošanas, parāda summu paziņojot parādniekam. Atgūšana pilnīgi loģiski notiek tūlīt pēc šīs iegrāmatošanas pat tad, ja Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktā nav noteikts, vai šī darbība jāveic nekavējoties vai nē.

52 Nīderlandes Karaliste apstrīd apgalvojumu, saskaņā ar kuru no Īstenošanas regulas 379. panta 2. punkta un Kodeksa 218. panta 3. punkta izriet, ka dalībvalstij nodokļu parāds jāiegrāmato tieši divās dienās pēc tam, kad beidzies trīs mēnešu termiņš, skaitot no dienas, kad nosūtīts paziņojums par to, ka nav veiktas pārbaudes. Tā apgalvo, ka iepriekš minētajā 379. panta 2. punktā paredzētais trīs mēnešu termiņš ir procesuāls termiņš, nevis obligāts termiņš. Komisijas izvirzītais pretējais apgalvojums bija pretrunā tieši attiecīgajiem noteikumiem, kā arī tajā nebija ņemtas vērā atbildīgās personas tiesības, un tas bija saistīts ar faktiskām neatrisināmām grūtībām.

53 Pirmkārt, attiecībā uz konkrētajiem noteikumiem atbildētāja valdība norāda, ka saskaņā ar Kodeksa 218. panta 3. punktu divu dienu termiņš sākas tikai tad, kad muitas iestādes "var aprēķināt konkrēto nodokļu summas un noteikt parādnieku", kas nozīmē — vairāk nekā tikai to, ka iestāžu rīcībā ir konkrētā informācija. Minētā

valdība apgalvo, ka tad, ja iegrāmatošanu faktiski var veikt tieši pēc tam, kad ir beidzies trīs mēnešu termiņš, no tā nevajadzētu secināt, ka šā termiņa beigas uzskatāmas par brīdi, no kura sāk skaitīt šajā noteikumā paredzēto divu dienu termiņu.

54 Īstenošanas regulas 379. panta 2. punkta trešais teikums tāpat paredzēja tikai to, ka "kompetentā dalībvalsts atgūst" attiecīgo nodokļu summu. Šiem vārdiem nav tāda pati nozīme kā frāzei "iegrāmatošana", ko veic "muitas iestādes", kas paredzēta Kodeksa 218. panta 3. punktā. Diviem attiecīgiem noteikumiem bija divi dažādi adresāti, un pēdējā norādītajā noteikumā minēto termiņu tādējādi nevarēja attiecināt uz Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktu.

55 Otrkārt, attiecībā uz prasībām, kas saistītas ar atbildīgo personu tiesību ievērošanu, atbildētāja valdība uzsver — no Īstenošanas regulas 379. panta izriet, ka tikai trīs mēnešu termiņa beigās vai attiecīgā gadījumā ātrāk, ja par to ir iesniegti pierādījumi, muitas iestādes var novērtēt, vai Kopienas tranzīta režīms beidzies likumīgi un kurā vietā radies iespējamais pārkāpums, kā arī to, vai ir radies muitas parāds un kuras dalībvalsts kompetencē ietilpst tā atgūšana. Turklāt tikai pēc tam, kad pārbaudīti pierādījumi, ko iesniedzis galvenais atbildīgais, muitas iestāžu rīcībā ir "vajadzīgie dati" Kodeksa 217. panta nozīmē, lai aprēķinātu muitas parādu un iekļautu to grāmatvedības uzskaitē. Apgalvojums par to, ka šī novērtēšana, tai skaitā nodokļu summas aprēķināšana, bija jāveic divu dienu laikā, neatbilst prasībai par rūpīgas pārbaudes veikšanu un tādējādi kaitē atbildīgās personas tiesībām.

56 Nīderlandes valdība piebilst, ka sistēma, kurā muitas iestādei nekavējoties jāveic nodokļu summas iegrāmatošana, lai pēc tam šo summu atmaksātu, ja izrādās, ka

galvenais atbildīgais tomēr ir iesniedzis pierādījumus par tranzīta likumīgu pārbaudi, pēdējam minētajam rada nepieņemamu pienākumu. Šāds pienākums vēl jo vairāk ir nepieņemams tāpēc, ka lielākajā daļā gadījumu par iespējamo tranzīta pārkāpumu ir atbildīgi nevis galvenie atbildīgie, bet gan galamērķa punkta muitas iestādes vai kravas saņēmējs.

57 Treškārt, attiecībā uz to, ka nav iespējams ievērot attiecīgos termiņus, Nīderlandes valdība uzsver, ka pārbaude ir grūts process un ka divu dienu termiņā nav iespējams pārbaudīt visus pierādījumus, kas attiecas uz visiem dokumentiem, lai pēc tam noteiktu nodokļu parādnieku un "nodokļu summas". Faktiski tika iesniegti dažāda rakstura dokumenti. Tādējādi nebija iespējams divu dienu laikā noteikt, vai radies muitas parāds, lietas materiālus attiecīgā gadījumā nodot kompetentajai dalībvalstij, noteikt, kas ir parādnieks, aprēķināt "muitas parāda rezultātā radušos nodokļu summu" un, visbeidzot, nosūtīt lūgumu veikt maksājumu.

Tiesas vērtējums

58 Sākumā jāatgādina, ka Nīderlandes valdība neapstrīd ar faktiem saistītos Komisijas secinājumus, kas attiecas uz muitas parādiem, kuri radušies pēc tam, kad tika izdarīti Kopienas ārējā tranzīta režīma pārkāpumi, un kurus šajā prasībā paredzētajā laikposmā, proti, no 1991. gada 1. janvāra līdz 1995. gada 31. decembrim, Nīderlandes muitas iestādes nav atguvušas Kodeksa 218. pantā paredzētajā divu dienu termiņā pēc tam, kad bija beidzies trīs mēnešu termiņš, kas minēts Īstenošanas regulas 379. panta 2. punkta trešajā teikumā un attiecīgajos noteikumos, kas bija piemērojami iepriekš. Tomēr pretēji Komisijai šī valdība uzskata, ka, uzsākot atgūšanas procedūru vairākus mēnešus pēc tam, kad bija beidzies šis trīs mēnešu termiņš, to nevar vainot no Kopienas muitas tiesībām izrietošu saistību neizpildē.

59 Šajā sakarā jāatgādina, ka saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktu gadījumā, ja sūtījums nav piegādāts galamērķa muitas punktā un ja nevar noteikt nodarījuma vai pārkāpuma izdarīšanas vietu, izbraukšanas muitas punkts par to paziņo galvenajam atbildīgajam, cik vien iespējams, laicīgi un ne vēlāk kā vienpadsmitā mēneša beigās, skaitot no dienas, kad reģistrēta Kopienas tranzīta deklarācija.

60 Kaut arī 2002. gada 14. novembra spriedumā lietā C-112/01 *SPKR* (*Recueil*, I-10655. lpp., 40. punkts) Tiesa ir atzinusi, ka vienpadsmit mēnešu termiņa neievērošana pati par sevi nerada šķēršļus atgūt muitas parādu no galvenā atbildīgā, tad šī paša sprieduma 34. punktā tā arī atgādinājusi, ka minētais termiņš attiecas uz pārvaldes iestādēm un ka tā mērķis ir nodrošināt, lai šīs muitas iestādes rūpīgi un vienādi piemērotu ar muitas parāda atgūšanu saistītos noteikumus, tādējādi nodrošinot ātru Kopienu pašu resursu nodošanu. Tādējādi, kā jau to atzinusi Nīderlandes valdība, neietekmējot prasību atmaksāt muitas parādu, dalībvalstīm tomēr obligāti jāievēro vienpadsmit mēnešu termiņš, izpildot saistības pret Kopienu, kas attiecas uz Kopienu pašu resursu nodošanu.

61 Turklāt saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktu šā panta 1. punktā paredzētajā paziņojumā it īpaši jānorāda termiņš, kurā muitas iestādēm pieņemamā veidā izbraukšanas muitas punktam var sniegt pierādījumus par tranzītpārvadājuma likumību vai vietu, kurā nodarījums faktiski izdarīts. Šis termiņš ir trīs mēneši, skaitot no dienas, kurā sniegts minētā panta 1. punktā paredzētais paziņojums. Ja, beidzoties šim termiņam, nav iesniegti pierādījumi, kompetentā dalībvalsts "atgūst" nodokļus un citus attiecīgus maksājumus.

62 2005. gada 20. janvāra sprieduma lietā C-300/03 *Honeywell Aerospace* (Krājums, I-689. lpp.) 24. un 25. punktā Tiesa nospriedusi, ka tieši no Īstenošanas regulas 378. panta 1. punkta un 379. panta 2. punkta izriet, ka izbraukšanas muitas punktam obligāti jāpaziņo galvenajam atbildīgajam termiņš, kurā ir iespējams iesniegt

pieprasītos pierādījumus, un ka tas jāsniedz pirms muitas parāda atgūšanas. Šā termiņa mērķis ir aizsargāt galvenā atbildīgā intereses, tam piešķirot trīs mēnešus, lai attiecīgā gadījumā iesniegtu pierādījumus par tranzītpārvadājuma likumību vai vietu, kurā nodarījums vai pārkāpums faktiski izdarīts. Tādējādi dalībvalsts, kurai pieder izbraukšanas muitas punkts, var sākt atgūt ievedmuitas nodokļus tikai tad, ja tā galvenajam atbildīgajam norādījusi, ka pieprasīto pierādījumu iesniegšanai tā rīcībā ir trīs mēnešu termiņš, un ja tie nav iesniegti šajā termiņā.

63 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka gadījumā, ja pieņem, ka strīdīgie sūtījumi nav nogādāti galamērķa muitas punktā, kā tas ir šajā prasībā, un ka nav iespējams noteikt vietu, kurā nodarījums vai pārkāpums izdarīts, izbraukšanas muitas punktam par to jāpaziņo galvenajam atbildīgajam cik vien iespējams drīz un ne vēlāk kā vienpadsmit mēnešu termiņa beigās, skaitot no dienas, kurā reģistrēta Kopienas tranzīta deklarācija, lai ātri varētu nodot Kopienu pašu resursus. Šajā paziņojumā ieinteresētajai personai jānorāda, ka tās rīcībā ir trīs mēnešu termiņš, kurā muitas iestādēm pieņemamā veidā izbraukšanas muitas punktam var iesniegt pierādījumus par tranzītpārvadājuma likumību vai vietu, kurā nodarījums faktiski izdarīts. Ja šā termiņa beigās nav iesniegti pierādījumi, kompetentā dalībvalsts "atgūst" muitas parādu.

64 Šajā gadījumā Kodeksa 217. panta 1. punktā noteikts, ka ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļu summu muitas iestādes "aprēķina", tiklīdz to "rīcībā ir nepieciešamie dati", un "minētās iestādes to ieraksta uzskaites dokumentos".

65 Saskaņā ar Kodeksa 218. panta 3. punktu "attiecīgā nodokļa summa iegrāmatojama" divu dienu laikā pēc datuma, kurā muitas iestādēm "bija iespēja aprēķināt attiecīgā nodokļa summu un noteikt muitas parāda parādnieku". Kodeksa 219. pants ļauj šo termiņu pagarināt, nepārsniedzot četrpadsmit dienas, vai nu dalībvalstu adminis-

tratīvās organizācijas vajadzībām, vai, ja īpaši apstākļi neļauj muitas iestādēm iekļauties noteiktajos termiņos. Atbilstoši Kodeksa 221. panta 1. punktam nodokļa summu, "tiklīdz tā iegrāmatota, dara zināmu parādniekam".

66 Šajā prasībā Komisija būtībā Nīderlandes muitas iestādēm pārmet, ka tās divu dienu laikā pēc Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktā paredzētā trīs mēnešu termiņa beigām neuzsāka muitas parāda atgūšanas procedūru. Komisija minētajām iestādēm it īpaši pārmet, ka tās atbilstoši Kodeksa 218. panta 3. punktam nav iegrāmatojušas attiecīgo nodokļu summu, kā arī šo summu nav paziņojušas parādniekam saskaņā ar tā paša Kodeksa 221. panta 1. punktu.

67 Nīderlandes valdība uzsver, ka dalībvalstīm muitas parāda atgūšanas procedūra nav jāuzsāk tūlīt pēc tam, kad beidzies trīs mēnešu termiņš, ko sāk skaitīt, beidzoties Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktā paredzētajam vienpadsmit mēnešu termiņam. Minētā valdība uzskata, ka pēdējais minētais termiņš nav uzskatāms par obligātu termiņu.

68 Šis apgalvojums jānoraida.

69 Kā Komisija pamatoti apgalvo, tieši no Īstenošanas regulas 379. panta 2. punkta trešā teikuma noteikumiem izriet, ka dalībvalstīm atgūšanas procedūra jāuzsāk, beidzoties tajos paredzētajam trīs mēnešu termiņam. Šāda pati interpretācija jāņem vērā, lai nodrošinātu, ka kompetentās iestādes rūpīgi un vienādi piemēro noteikumus, kas attiecas uz muitas parāda atgūšanu, lai efektīvi un ātri varētu nodot Kopienu pašu resursus.

70 Minētā interpretācija nav nesaderīga arī ar Kodeksa 221. panta 3. punktu, kurā paredzēts, ka paziņojumu par atmaksājamo nodokļu summu var sniegt trīs gadu laikā, skaitot no muitas parāda rašanās dienas. Šis noteikums it īpaši paredz nodrošināt tiesisko drošību, jo tajā paredzēts maksimālais termiņš, kādā muitas parāda summa jāpaziņo parādniekam. Šajā interpretācijā tomēr netiek apšaubītas muitas iestāžu saistības pret Kopienu, kas izriet no Kodeksa un Īstenošanas regulas noteikumiem, nodrošinot rūpīgu un vienādu noteikumu piemērošanu jautājumā par muitas parāda atgūšanu, lai ātri un efektīvi varētu nodot Kopienu pašu resursus.

71 Saskaņā ar Kodeksa 217. panta 1. punktu, 218. panta 3. punktu un 219. pantu šajā prasībā paredzētajam muitas parādam atbilstošā summa jāiegrāmato divu dienu termiņā, ko var pagarināt, kopumā nepārsniedzot četrpadsmit dienas. Turklāt šiem parādiem atbilstošā summa saskaņā ar Kodeksa 221. panta 1. punktu parādniekam jāpaziņo, tiklīdz tā iegrāmatota. Šo termiņu sāk skaitīt dienā, kurā muitas iestāžu rīcībā ir vajadzīgie dati, un tādējādi tās var aprēķināt nodokļu summu un noteikt parādnieku. Pretēji tam, ko apgalvo Nīderlandes valdība, par tieši šādu dienu uzskatāma, vēlākais, Īstenošanas regulas 379. panta 2. punktā paredzētā trīs mēnešu termiņa beigu diena.

72 Pirmkārt, lai konstatētu, vai pastāv muitas parāds, jāatgādina, ka tad, ja sūtījumus, uz kuriem attiecas Kopienas ārējā tranzīta režīms, izbraukšanas muitas punkts nav piegādājis galamērķa muitas punktam noteiktajā termiņā, kā tas ir šajā prasībā paredzētajos gadījumos, tiek pieņemts, ka muitas parāds ir radies un ka galvenais atbildīgais ir parādnieks. Šādā gadījumā, ja nevar noteikt vietu, kurā izdarīts nodarījums vai pārkāpums, izbraukšanas muitas punktam saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktu par to ir jāpaziņo galvenajam atbildīgajam, pirms ir beidzies vienpadsmit mēnešu termiņš pēc Kopienas tranzīta deklarācijas reģistrācijas dienas.

73 Saskaņā ar Kodeksa 379. panta 2. punkta pirmo un otro teikumu šajā paziņojumā jānorāda, ka ieinteresētās personas rīcībā ir trīs mēnešu termiņš, lai pierādītu, ka tranzītpārvadājums ir likumīgs. Kā jau tas norādīts šā sprieduma 62. punktā, kompetentās muitas iestādes parāda atgūšanu var uzsākt tikai tad, ja tās galvenajam atbildīgajam norādījušas, ka tā rīcībā ir trīs mēnešu termiņš, lai iesniegtu pierādījumus par to, ka tranzītpārvadājums ir likumīgs, un ja šādi pierādījumi nav iesniegti šajā termiņā.

74 Kā jau ģenerāladvokāte to norādījusi savu secinājumu 50. punktā, nekas neļauj secināt, ka tranzītpārvadājuma likumības apliecināšanai iesniegto to pierādījumu novērtēšana, kas Īstenošanas regulas 380. pantā nav uzskaitīti izsmeļoši, pat ja pieņem, ka šie pierādījumi tika iesniegti iepriekš norādītā trīs mēnešu termiņa pēdējā dienā, attaisno atkāpi no Kodeksa 218. un 219. panta noteikumiem, lai iegrāmatotu nodokļu summas un tās paziņotu parādniekam saskaņā ar Kodeksa 221. panta 1. punktu.

75 Otrkārt, lai noteiktu muitas parāda parādnieku, jāatgādina, ka saskaņā ar Īstenošanas regulas 379. panta 1. un 2. punktu šā trīs mēnešu termiņa beigās galvenais atbildīgais tiek uzskatīts par personu, kas atbildīga par muitas parādu, neatkarīgi no tā, ka var mēģināt atrast citas vainīgās personas, kam, kā to norāda Nīderlandes valdība, būtu vajadzīgi papildu termiņi. Tādējādi ne vēlāk kā minētā trīs mēnešu termiņa beigās muitas iestādes acīmredzot var norādīt, ka galvenais atbildīgais ir muitas parāda parādnieks.

76 Treškārt, lai noteiktu nodokļu summu, jāatgādina, ka pat tad, ja izbraukšanas muitas punktam nevar uzlikt par pienākumu sistemātiski aprēķināt ievedmuitas parādam atbilstošo nodokļu summu par katru tranzītpārvadājumu, tiklīdz ir iesniegta tranzīta deklarācija, proti, brīdī, sākot no kura minētās iestādes rīcībā principā ir dati, kas vajadzīgi attiecīgo nodokļu aprēķināšanai, kā jau ģenerāladvokāte to paskaidrojusi savu secinājumu 57.–62. punktā, jebkurā gadījumā nav nekādu šķēršļu tam, lai

veiktu šādu aprēķinu, tiklīdz galvenajam atbildīgajam ir norādīts, ka viņa rīcībā ir trīs mēneši, kuru laikā viņš var iesniegt pierādījumus par pārvadājuma likumību, proti, ne vēlāk kā Īstenošanas regulas 379. panta 1. punktā paredzētā vienpadsmit mēnešu termiņa beigās.

77 Visbeidzot, lai noteiktu tās muitas iestādes, kuru kompetencē ir muitas parāda atgūšana, Īstenošanas regulas 378. panta 1. un 2. punktā ir iekļauts pieņēmums, ka šāda kompetence ir dalībvalstij, kurai pieder izbraukšanas muitas punkts. Pierādījumus par to, ka nodarījums izdarīts citā valstī, galvenais atbildīgais var iesniegt trīs mēnešu termiņā, kas paredzēts tās pašas regulas 379. panta 2. punktā. Kā jau Komisija to pamatoti norādījusi, nav faktu, kas ļautu secināt, ka, beidzoties trīs mēnešu termiņam, minētajā nolūkā iesniegtos dokumentus nevar novērtēt divu dienu termiņā, kas īpaši attaisnotos gadījumos pienācīgi pagarināts par papildu divpadsmit dienām, kopumā šim termiņam nepārsniedzot četrpadsmit dienas, pat pieņemot, ka minētie dokumenti iesniegti trīs mēnešu termiņa pēdējā dienā.

78 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem kopumā izriet, ka jānoraida Nīderlandes valdības argumenti par to, ka trīs mēnešu termiņš ir tikai orientējošs termiņš un ka atgūšanas procedūra nav obligāti jāuzsāk minētā termiņa beigās tādēļ, ka, beidzoties šim termiņam, kompetentās muitas iestādes patiešām nevarēja nekavējoties uzsākt muitas parāda atgūšanas procedūru.

79 Visbeidzot, pretēji Nīderlandes valdības apgalvojumiem prasība parāda summu paziņot galvenajam atbildīgajam tūlīt pēc tam, kad ir beidzies trīs mēnešu termiņš, nav nesamērīga. Ja vēlāk izrādās, ka Kopienas tranzītpārvadājums veikts likumīgi un noteiktajā termiņā vai ka tas veikts ar nokavēšanos, nepastāvot citiem pārkāpumiem, galvenais atbildīgais var atgūt samaksātās summas, kā tas skaidri paredzēts Kodeksa 236. panta 1. punktā, kaut arī ir noteikts, ka atbilstoši Kodeksa 204. panta

1. punktam, kā arī vienlaicīgi Īstenošanas regulas 859. pantam pienākumu neizpilde reāli neietekmē attiecīgā muitas režīma pareizu darbību.

80 Tādējādi pirmais iebildums uzskatāms par pamatotu gan attiecībā uz Kodeksa un Īstenošanas regulas noteikumiem, gan tā tiesiskā regulējuma noteikumiem, kas būtībā ir identisks un kas piemērojams iepriekš šajā prasībā paredzētajā laikposmā.

Par iebildumu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1552/89 2., 9. un 10. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

81 Komisija uzskata, ka šis iebildums ir pirmajā iebildumā aprakstītā nodarījuma nenovēršamas sekas. Regulas Nr. 1552/89 9. un 10. pants noteica termiņus, kuros izveidotie pašu resursi atbilstoši šīs regulas 2. pantam tiek nodoti Komisijai, šos resursus kreditējot kontā, ko dalībvalstis ir atvērušas Komisijas vārdā.

82 Komisija šajā sakarā norāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 2. pantu Kopienu tiesības uz pašu resursiem tiek atzītas, tiklīdz attiecīgā dalībvalstis ir informējusi konkrēto parādnieku par maksājamo summu, šo informāciju principā sniedzot, tiklīdz tiek noteikta atbildīgā persona un tiklīdz kompetentās pārvaldes iestādes var aprēķināt nodokļa summu. Runa bija par nosacījumiem, kas identiski tiem, kas paredzēti Kodeksa 217. pantā attiecībā uz muitas parāda atzīšanu, kaut arī šajā

noteikumā nav paredzēta "atzīšana", bet gan "iegrāmatošana". Veicot iegrāmatošanu, tika noteikts, ka pastāv muitas parāds, kā rezultātā tika piemērota Regula Nr. 1552/89, jo muitas parāds daļēji ir saistīts ar pašu resursiem.

83 Muitas parāda iegrāmatošanas rezultātā automātiski tika atzīti arī atbilstošie pašu resursi. Tādējādi novēlota iegrāmatošana automātiski izraisīja novēlotu atzīšanu, kas nenovēršami radīja arī novēlotu resursu nodošanu. Nepamatoti novēloti atzīstot attiecīgos pašu resursus, Nīderlandes Karaliste tādā veidā arī prettiesiski kavējās šos pašu resursus nodot Komisijai.

84 Nīderlandes Karaliste norāda, ka tad, ja muitas parāds nav iegrāmatots novēloti, nevar runāt par novēlotu pašu resursu nodošanu Komisijai. Tā kā trīs mēnešu termiņa beigās nebija zināma visa informācija, nevajadzēja pastāvēt iegrāmatošanas pienākumam saskaņā ar Kodeksa 218. pantu, un līdz ar to nevajadzēja pastāvēt arī pienākumam nosūtīt paziņojumu atbildīgajai personai. Tā kā tādējādi arī nevajadzētu runāt par tiesību atzīšanu uz pašu resursiem Regulas Nr. 1552/89 2. panta nozīmē, resursi Komisijai nebija jānodod divu dienu laikā pēc tam, kad beidzies trīs mēnešu termiņš Regulas Nr. 1552/89 10. panta nozīmē.

Tiesas vērtējums

85 Ja, pārkāpjot Kodeksa 221. panta 1. punktu un 218. panta 3. punktu, novēloti tiek paziņota attiecīgo nodokļu summa, kas noteikta, pārbaudot pirmo iebildumu,

novēloti tiek atzītas Kopienas tiesības uz pašu resursiem Regulas Nr. 1552/89 2. panta nozīmē. Atbilstoši šim pēdējam minētajam noteikumam konkrētās tiesības tiek noteiktas, "tiklīdz" kompetentās iestādes atbildīgajai personai dara zināmu maksājamo summu, ievērojot, ka summa ir jādara zināma, tiklīdz ir noteikta atbildīgā persona un tiklīdz kompetentās pārvaldes iestādes var aprēķināt nodokļu summu, nepārkāpjot Kopienas noteikumus, kas piemērojami šajā jautājumā, šajā gadījumā — Kodeksu un Īstenošanas regulu.

86 Atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 9. panta 1. punktam katra dalībvalsts, ievērojot tās pašas regulas 10. pantā paredzēto kārtību, pašu resursus kreditē kontā, kas šajā nolūkā Komisijas vārdā atvērts dalībvalsts kasē vai tās izraudzītā iestādē. Saskaņā ar pēdējā minētā noteikuma 1. punkta pirmo daļu pašu resursi jāiekļauj kontā ne vēlāk kā pirmajā darbadienā pēc tā otrā mēneša 19. dienas, kas seko tam, kurā atbilstoši Regulas Nr. 1552/89 2. pantam tika atzītas tiesības.

87 Jāatgādina, ka Nīderlandes Karaliste neapstrīd atbilstošo pašu resursu summu, kas, kā jau to apgalvo Komisija, novēloti kreditēta kontā, kas šajā nolūkā Komisijas vārdā atvērts dalībvalsts kasē vai tās izraudzītajā iestādē, jo novēloti īstenota muitas parāda atgūšanas procedūra.

88 Šajos apstākļos arī otrais iebildums ir pamatots.

Par iebildumu, kas attiecas uz Regulas Nr. 1552/89 11. panta pārkāpumu

Lietas dalībnieku argumenti

89 Komisija apgalvo, ka nav ievērots arī Regulas Nr. 1552/89 11. pants, saskaņā ar kuru dalībvalstīm jāmaksā tai kavējuma nauda, ja tās novēloti veikušas iegrāmatošanu, jo Nīderlandes Karaliste attiecīgajā laikposmā nav tai samaksājusi kavējuma naudu par nesamaksāto pamatsummu.

90 Nīderlandes Karaliste apgalvo, ka tad, ja pašu resursi nav nodoti novēloti, ņemot vērā, ka novēloti iegrāmatots muitas parāds Kodeksa un Īstenošanas regulas nozīmē, procentus saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 11. pantu nevajadzētu maksāt.

Tiesas vērtējums

91 Saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 11. pantu tad, ja konkrētā dalībvalsts jebkādā veidā kavējas iekļaut resursus šīs regulas 9. panta 1. punktā paredzētajā kontā, tā maksā kavējuma naudu par visu nokavējuma periodu. Šī kavējuma nauda ir jāmaksā neatkarīgi no tā, kāds iemesls ir nokavējumam, ar kādu šie resursi iekļauti Komisijas kontā (skat. it īpaši 1991. gada 16. maija spriedumu lietā C-96/89 Komisija/Nīderlande, *Recueil*, I-2461. lpp., 38. punkts, un 2003. gada 12. jūnija spriedumu lietā C-363/00 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-5767. lpp., 44. punkts).

92 Tādējādi otrajā iebildumā atzītie nokavējumi, ar kādiem pašu resursi iekļauti Komisijas kontā, saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 11. pantu dod tiesības saņemt kavējuma naudu, kuras summu, kā arī nesamaksāšanu Nīderlandes Karaliste neapstrīd.

93 Tādējādi arī trešais iebildums ir pamatots.

94 Attiecībā uz visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem jāsecina, ka no 1991. gada 1. janvāra līdz 1995. gada 31. decembrim,

— neiegrāmatojot muitas parādu un citus attiecīgos nodokļus un nepaziņojot tā summu atbildīgajai personai ne vēlāk kā trīs dienas pēc attiecīgi Regulas Nr. 1854/89 3. panta 3. punktā un 6. panta 1. punktā un Kodeksa 218. panta 3. punktā un 221. panta 1. punktā noteiktā termiņa vai vēlākā datumā, kas jāievēro, piemērojot Regulu Nr. 1182/71, ja galvenais atbildīgais par Kopienas ārējo tranzītu trīs mēnešu laikā, skaitot no dienas, kad izbraukšanas muitas punkts nosūtījis paziņojumu par to, ka sūtījums nav nonācis galamērķa muitas punktā laikus, nav iesniedzis pierādījumus par attiecīgā tranzītpārvadājuma likumību,

— laikus nenododot Komisijai atbilstošus pašu resursus un

— atsakoties maksāt atbilstošu kavējuma naudu,

Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar Regulas Nr. 1062/87 11.a panta 2. punkta otrās daļas otro teikumu, Regulas Nr. 1214/92 49. panta 2. punkta trešo teikumu un Regulas Nr. 2454/93 379. panta 2. punkta trešo teikumu, kā arī saskaņā ar Regulas Nr. 1552/89 2., 9., 10. un 11. pantu.

Par tiesāšanās izdevumiem

95 Saskaņā ar Reglamenta 69. panta 2. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā šai dalībvalstij spriedums nav labvēlīgs, jāpiespriež Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) no 1991. gada 1. janvāra līdz 1995. gada 31. decembrim,

— **neiegrāmatojot muitas parādu un citus attiecīgus nodokļus un nepaziņojot tā summu atbildīgajai personai ne vēlāk kā trīs dienas pēc termiņa, kas noteikts attiecīgi 3. panta 3. punktā un 6. panta 1. punktā Padomes 1989. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1854/89 par muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļu iegrāmatošanu un par šo nodokļu samaksas nosacījumiem un 218. panta 3. punktā un 221. panta 1. punktā Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulā (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, vai vēlākā datumā, kas jāievēro, piemērojot Padomes 1971. gada 3. jūnija Regulu (EEK, *Euratom*) Nr. 1182/71, ar ko nosaka laikposmiem, datumiem un termiņiem piemērojamus noteikumus, ja galvenais atbildīgais par Kopienas ārējo tranzītu trīs mēnešu laikā, skaitot no dienas, kad izbraukšanas muitas**

punkts nosūtījis paziņojumu par to, ka sūtījums nav nonācis galamērķa muitas punktā laikus, nav iesniedzis pierādījumus par attiecīgā tranzītpārvadājuma likumību,

— **laikus nenododot Komisijai atbilstošus pašu resursus un**

— **atsakoties maksāt atbilstošu kavējuma naudu,**

Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti saskaņā ar 11.a panta 2. punkta otrās daļas otro teikumu Komisijas 1987. gada 27. marta Regulā (EEK) Nr. 1062/87, ar ko paredz noteikumus par to, kā piemērot Kopienas tranzīta režīmu, kā arī par šā režīma vienkāršošanas pasākumiem, 49. panta 2. punkta trešo teikumu Komisijas 1992. gada 21. aprīļa Regulā (EEK) Nr. 1214/92, ar ko paredz noteikumus par to, kā piemērot Kopienas tranzīta režīmu, kā arī par šā režīma vienkāršošanas pasākumiem, kas grozīta ar Komisijas 1992. gada 21. decembra Regulu (EEK) Nr. 3712/92, un 379. panta 2. punkta trešo teikumu Komisijas 1993. gada 2. jūlija Regulā (EEK) Nr. 2454/93, ar ko nosaka īstenošanas noteikumus Padomes Regulai (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi, kā arī saskaņā ar 2., 9., 10. un 11. pantu Padomes 1989. gada 29. maija Regulā (EEK, *Euratom*) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, *Euratom* par Kopienu pašu resursu sistēmu;

2) **Nīderlandes Karaliste atlīdzina tiesāšanās izdevumus.**

[Paraksti]